

ikke igjennem, og det gik i den Retning. Havde et saadant Forslag kunnet gjenføres, havde vi nu været ude over alle Banfæligheder, men som Forholdene nu ligge, og da der slet ikke fra nogen Side er stillet noget Ændringsforslag i saa Henseende, har jeg ikke nærmere villet komme ind paa det nu, men jeg skal gjentage, at jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er Veien til at komme til en virkelig sikker og betryggende Ordning, og dersom der kunde samles et Flertal paa denne Anskueise, vilde jeg ansø det for heldigt, men i Dag ligger der intet Ændringsforslag for, og jeg har derfor ikke kunnet komme nærmere ind derpaa.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de udelukkede Høiskoler er det jo uheldigt, at man ikke er i Stand til at se lidt klarere paa de Bestyrelser, der rettes imod dem. Det vilde maaste ogsaa lette Forstaaelsen noget, hvis det kunde blive Gjenstand for Forhandling. Tidligere blev jo fra forrige Kultusminister Fiskers Side vedkommende Tilhørsmands Beretning indsendt til Finantsudvalget, saa man deraf kunde se de Bemærkninger, der vare fremkomne. Der vilde jo være en Bet., hvorigjennem det ogsaa kunde naaes nu, efter at den nuværende Minister gjentagne Gange har nægtet at overlade os denne Beretning, det var den, at vedkommende Høiskoler, der ansøgte om Tilskud og fik Afslag, forlangte i Genhold til Loven af 1866 vedkommende Embedsberklæring i Anledning af deres Ansøgning, og den maatte de jo kunne faae, men den er muligvis saaledes, at der ikke staar Noget i den. Derfor tror jeg alligevel, at det, dersom vi skulde naae et virkeligt Resultat, var ønskeligt, om Ministeren optog sin Forgængers Praxis og meddelte os Indholdet af Indberetningen. — Jeg vil endnu blot bemærke med Hensyn til Skolebygningen i Ånders, at det beror paa en Misforstaaelse, hvad den ærede sidste Taler oplyste. Han sagde ogsaa strax selv, at han ikke var særlig kjendt med Forholdene ved denne Bygning, og det kunde jeg ogsaa mærke; thi det ærede Medlem oplyste os om, at denne Bygning laa for det Første paa en for Færdjelen meget generende Plads og for det Andet, at den var redningsløs uholdbar. Det Æneste, der kunde være Haab om, var, at man rev den ned og byggede en anden op i Stedet, der lignede den. Men dette er ikke stemmende med mine Erfaringer med Hensyn til denne Bygning; thi jeg har — hvad det ærede Medlem maaste ikke har — set den og været inde i den. Den ligger paa et lille Torv, der ligger til Siden i

Ånders, borte fra Hovedpassagen i Byen, og det er givet, at den vistnok slet ikke har generet Færdjelen, da det først er i de senere Aar, man har begyndt at ville rive den ned. Men da denne Bevægelse for at faae den bort, som reistes af Byraadet, kom op, reiste der sig en meget bestemt Modbevægelse fra den Forenings Side, der har Museet, nemlig fra den historiske Forening i Ånders' Side. Denne Forening, der bestyrer den historiske Samling, reiste en Modbevægelse, som gik ud paa Bygningens Bevarelse, og der blev udarbejdet en Plan, som gik ud paa dens Restauration og Standsættelse, saaledes at den kunde bevares fuldstændig sikret. Jeg har set denne Plan og Tegningen dertil; det er en ganske kjøn Plan og Tegning til en fuldstændig Restauration af den gamle middelalderlige Bygning. Fra Museumsdirektionens Side her i København eller fra Kammerherre Worsaaes Side, som da var Direktør for oldnordisk Museum, blev der ligeledes reist en kraftig Anmodning til Byraadet om at skaane den gamle Bygning. Saaledes forholder det sig. Det er derfor vistnok med fuld Ret, at Ministeren nu er gaaet ind paa Udvalgets Opfordring til at gjøre Skridt til at bevare denne Bygning for den historiske Samling i Ånders. Det Selvf, der staar i Spidsen for denne Samling, har ligeledes meddelt os en Skrivelse, hvoraf det fremgaar, at denne Forening, eller hvad jeg skal kalde den, bestandig har gjort, hvad den kunde for at redde Bygningen, og Grunden til, at den nu har opgivet Forsvaret for den, er den, at den ikke har ment at kunne udrette Mere, da den blev forladt fra alle Sider; fra Byraadets Side blev der strax reist en bestemt Modstand. Byraadet vilde paa ingen Maade bøje sig. Skjøndt der fra den tekniske Skoles, fra Selvfabets Side og i selve Byraadet reiste sig vægtige Stemmer, som støttede Worsaaes Bestræbelser for at bevare den gamle Bygning, blev det med et Flertal vedtaget at rive den ned, og i 1883 fik Byraadet Ministeriets Tilladelse til dens Nedrivelse. Derefter bestemtes det da, at man skulde bygge en helt ny Bygning, i hvilken den tekniske Skole og den historiske Samling, som nu bo i den gamle Bygning, begge to skulde have Plads med en bestemt aarlig Leie. Under disse Forhold er det, at den historiske Samlings Bestyrelse har tænkt sig at maatte bøje sig for Nødvendigheden; thi ellers blev Resultatet det, at den tekniske Skole fik sin Bygning i Åar uden at den historiske Samling fik Plads, og saa imidlertid blev den anden revet ned, og saa fik den ingen Steder i Verden Plads. Denne Betragtning vilde være rigtig, dersom For-